

Nataša in Katarina

Matjašec in Stegnar. Igralki različnih generacij, obe vztrajno in odločno svobodni (ali, kot se reče po novem, samozaposleni v kulturi), in to za zdaj (in, priznajmo, na prvi pogled) v prijaznejšem pomenu te besede: institucionalno nevezani, prostih rok pri izbiranju projektov in sodelavcev, zaposleni zlasti s svojim igralskim svetom in izrazom; obe – in vsaka na svoj način – puščata neizbrisno sled v tihi, intimni antologiji dogodkov minevajočega leta.

Nataša Matjašec najprej kot druga Elisabeth, ki v predstavi *Get Famous or Die Trying* z začetka leta, izvedeni v Kolizeju, prostoru, ki ga zdaj zdaj ne bo več (torej ne v instituciji, temveč »destituciji«), nenavadno sproščeno, a neizogibno zavezujoče zastavlja sebi in gledalcu eno samo temeljno vprašanje: Kdo sem? In nato kot igralka v Ruševinah, tej histerični filmski zgradbi s srede leta, v kateri obema, sebi in gledalcu, počasi, a premišljeno odgovarja: nekdo, ki nenehno začenja iz ni-

česa, v katerem pa utripa najmočnejša identiteta. In Katarina Stegnar najprej kot igralka v predstavi *Everybody for Berlusconi* s konca leta, kjer v skladu z logiko tega novodobnega medijsko-političnega rituala hkrati igra in je, predstavlja in živi, manipulira in je sama ujeta, pri čemer tudi pozornega (nepozorni že tako vse ve vnaprej) gledalca vodi po isti zapleteni poti. Nato pa prav pred kratkim, kot voditeljica protokola v Inkasu, tej zabavno-boleči vivisekciji enega izmed sedmih smrtnih grehov, pohlepa, kjer gledalcu, pred katerim se – v skladu z neusmiljeno logiko predstave – do kraja (lahko bi rekli do krvi) razgali, zastavi niz temeljnih vprašanj, zaradi katerih se nenadoma znajde pred njo bolj gol, kot je ona sama.

Vprašanja in odgovori torej, stari kot teater sam, a izrečeni z novim glasom, v novih okoljih in novim gledalcem. Zaradi njih staro leto ne odleti v pozabo, ampak prileti v spomin, kjer obstane. Za dolgo.

Blaž Lukan

DELO, 29.12.2004